

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łosik

Protokolant: Stażysta M. S.

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...)W. (...)w W.

przeciwko E. Ł.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 106.454,78zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 stycznia 2015r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie postępowanie umarza.
3. Zasadza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.972zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 8 stycznia 2015 roku do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, Powód - (...) W. (...) z siedzibą w W. - wniósł o zasądzenie od E. Ł. kwoty 109 703,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego.

Wskazał, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania kredytowego zaciągniętego u (...) S.A., poprzednika prawnego (...) Bank (...) S.A. Bank wypowiedział pozwaną umowę kredytu. Uległa ona rozwiązaniu z dniem 8 października 2014 r. Wymagalna stała się więc kwota niespłaconego kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadana została klauzula wykonalności. Z wniosku wierzyciela pierwotnego prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dniu 8 października 2014 r. Bank, jako komandytariusz, wniósł aportem do spółki (...) sp. z o.o. sp. k. wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Następnie spółka (...) zawarła 24 października 2014 r. z powodem umowę, na mocy której zwolniła się względem powoda ze zobowiązania poprzez spełnienie innego świadczenia tj. poprzez przelew wierzytelności wniesionych wcześniej przez (...) Bank (...) S.A. Wierzytelność objęta niniejszym pozwem wchodziła w zakres przelanych wierzytelności. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną kwotę składa się suma niespłaconej należności głównej w wysokości 66 653,86 zł, koszty w wysokości 38,15 zł oraz skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 42 911,95 zł, przy czym odsetki te obliczone zostały od kwoty kapitału, według ustalonej w umowie stopy procentowej, w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne tj. 12 % w skali roku. Wskazał, że na dowód istnienia roszczenia przedkłada stosowny wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który stanowi dokument prywatny o szczególnym charakterze.

W dniu 18 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Pismem z dnia 1 czerwca 2015 r. pełnomocnik powoda wyjaśnił, że podstawą powstania roszczenia jest umowa kredytu restrukturyzacyjnego nr (...) z dnia 8 czerwca 2009 r. oraz, że datą rozwiązania umowy jest 26 listopada 2010 r.

Dnia 1 lipca 2015 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej zapłatę kwoty 109 703,96 zł wraz z odsetkami od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Pozwana, działając poprzez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów postępowania. Jednocześnie pełnomocnik pozwanej wniosł o zobowiązanie powoda do przedłożenia całej wskazanej w pozwie dokumentacji w oryginale, poza dokumentami wskazanymi wyraźnie przez pozwanego jako bezsporne oraz kopiami KRS. Pozwana w pierwszej kolejności podniosła zarzut przedawnienia. Nadto zaprzeczyła, następującym twierdzeniom strony powodowej:

- że pozwana zawarła ważną umowę z (...) S.A.,
- że umowa została podpisana przez osobę upoważnioną przez Bank,
- że podpisy pod umowami w imieniu (...) złożyły osoby wskazane w umowie,
- że wyciąg z ksiąg Funduszu stanowi odzwierciedlenie rzeczywistego długu pozwanej,
- że wierzytelności została przejęta przez (...) Bank (...) S.A.
- że wierzytelność została ważnie i skutecznie wniesiona aportem przez (...) Bank (...) S.A.,
- że aportem było objęte zobowiązanie pozwanej,
- że doszło do ważnego i skutecznego przelewu wierzytelności na powoda
- że cesja dotyczyła jakichkolwiek zobowiązań pozwanej
- że pozwana wyraziła zgodę na przelew wierzytelności na inne podmioty.

Nadto pozwana podniosła że księgi funduszu nie stanowią dowodu na faktyczne istnienie zobowiązania oraz zarzuciła fikcyjność umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 r.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej powód w piśmie z 15 września 2015 r. zaprzeczył wszelkim jej twierdzeniom i zarzutom, podtrzymując powództwo w zakresie wskazanym w piśmie, jednocześnie wnioskował o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, tj. oświadczenia (...) Bank (...) S.A. i (...) sp. z o.o. sp.k. z dnia 7 sierpnia 2015 r. wraz z ograniczonym załącznikiem oraz aneksu nr (...) z dnia 12 sierpnia 2015 r. do umowy świadczenia w miejsce wykonania zawartej w dniu 24 października 2014 r. na okoliczność wykazania przejścia wierzytelności na powoda. Jednocześnie wniosł o przeprowadzenie dowodu z dokumentu – wezwania do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury z dnia 2 grudnia 2013 r. wystosowanego przez Komornika Sądowego przy S. R. w K. R. B. na okoliczność istnienia i wysokości roszczenia oraz przerwanie biegu przedawnienia. Powód wskazał także, że nie może przedłożyć oryginałów dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, wskazując, że nie jest w ich posiadaniu. Wywodził, że do przedawnienia roszczenia nie doszło z uwagi na wystawienie przez wierzyciela pierwotnego bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu S. R. wŚ. dnia 23 marca 2011 r. nadał klauzulę wykonalności. Powód wskazał także, powołując się na wezwanie komornika sądowego, że termin przedawnienia nie zaczął biec ponownie co najmniej przed lutym 2013 roku. Następnie wskazał, że konieczność dochodzenia przez powoda roszczenia na drodze powództwa wynika z faktu, że nie będąc bankiem nie może nadal prowadzić egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Wątpliwości pozwanej dotyczące zawarcia umowy z wierzycielem pierwotnym są bezpodstawne, jako że pozwana wcześniej nie kwestionowała faktu zawarcia umowy z Bankiem i spłacała częściowo zadłużenie z tytułu wspomnianej umowy, co stanowi o uznaniu przez nią istnienia zobowiązania. Umocowanie osób podpisanych na umowie do zawarcia umowy z pozwaną w imieniu Banku wynikało z faktu ich działania w lokalu przedsiębiorstwa zgodnie z art. 97kc. Powód podkreślił, że pozwana nie kwestionowała samego bankowego tytułu egzekucyjnego ani nadania mu klauzuli wykonalności, co oznacza, że nie kwestionowała roszczenia. O skutecznym wniesieniu aportem wierzytelności do spółki (...) sp. z o.o. sp. k. świadczy oświadczenie złożone przez (...) Bank (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. sp. k. oraz aneks nr (...) do umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 r. zawarty w dniu 12 sierpnia 2015 r. Pełnomocnik powódki wyjaśnił, że zamiast oryginałów dokumentów wskazanych powyżej złożył kopie poświadczone za zgodność w formie ograniczonej o niektóre informacje ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa. Na dochodzoną pozewem kwotę składa się kwota wynikająca z niespłaconego kapitału wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wypowiedzenia umowy do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Wysokość wierzytelności znajduje potwierdzenie w wezwaniu komornika z dnia 2 lutego 2013 r., a różnica między podaną w wezwaniu kwotą, a kwotą dochodzoną przez pozewem wynika z dalszego naliczania odsetek między dniem wystosowania wezwania a dniem wniesienia pozwu. Nadto powód wskazał na bezpodstawność i gołosłowność zarzutu pozwanej dotyczącego fikcyjności umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 r. stwierdzając, że to pozwana winna tę fikcyjność wykazać. Prawidłowa reprezentacja stron przy przejściach wierzytelności była każdorazowo stwierdzana przez notariusza, a więc zaświadcza o niej dokument urzędowy. Powódka także wskazała na bezpodstawność zarzutu braku zgody na przelew wierzytelności, wskazując orzecznictwo na poparcie swojego stanowiska oraz wskazując, że przepis art. 92c ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. Prawo bankowe, obligujący bank do uzyskania zgody kredytobiorcy na przelew wierzytelności, nie obowiązywał już w dniu zawarcia umowy kredytowej. We wskazanym piśmie powód ograniczyła powództwo do kwoty 107 102,78 zł ze względu na uzyskanie kwot przez wierzyciela pierwotnego, przekazanych następnie powódce.

Pismem z dnia 25 listopada 2015 r. powód ograniczył roszczenie do kwoty 106 454,78zł.

Na rozprawie dnia 3 lutego 2016 r. pełnomocnik pozwanej po raz kolejny zakwestionował prawdziwość dokumentów poświadczonych przez pełnomocnika powódki za zgodne z oryginałami, wskazując dodatkowo na wadliwość tego poświadczenia (zastrzeżenia dotyczące tajemnicy handlowej oraz oświadczenie pełnomocnika, że powód nie dysponuje oryginałami dokumentów). W konsekwencji wniósł o oddalenie wniosków o przeprowadzenie dowodów z dokumentów, mimo wniosku pozwanej, które nie zostały złożone w oryginałach. Poza tym pełnomocnik pozwanej zakwestionował ważność umowy restrukturyzacyjnej z uwagi na brak dowodu, że osoby, które go podpisały były umocowane do reprezentowania banku. Wyjaśnił także, iż nie kwestionuje zaświadczenia z dnia 28 lutego 2011r. o dacie rozwiązania umowy restrukturyzacyjnej, ale podniósł argument, że jest to jedynie dokument prywatny. Nadto pełnomocnik pozwanej stanął na stanowisku, że w niniejszym procesie może ona kwestionować istnienie wierzytelności i jej wysokość pomimo, że nie skarżyła decyzji o nadaniu bankowemu tytułowi klauzuli wykonalności.

Na rozprawie dnia 17 lutego 2016 r. Sąd na podstawie art. 225 k.p.c. otworzył na nowo zamkniętą rozprawę.

W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016r. pełnomocnik powoda wyjaśnił, że powód jest w posiadaniu oryginałów dokumentów, których zgodność z tymi oryginałami stwierdzał pełnomocnik. Jednocześnie wskazał, iż nie posiada dokumentów w postaci: umowy restrukturyzacyjnej, zaświadczenia o dacie jej rozwiązania, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku o nadanie mu klauzuli wykonalności i postanowienia sądu w tym przedmiocie i w tym zakresie wniósł o załączenie akt I Co(...) S. R. w Ś., w których dokumenty te się znajdują.

Na rozprawie w dniu 17 lutego 2016r. pełnomocnik pozwanej złożył w.w. dokumenty z akt I Co (...) potwierdzone przez niego za zgodne z oryginałami (z wyjątkiem zaświadczenia o dacie rozwiązania umowy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 8 czerwca 2009 r. pozwana zawarła z (...) S.A. spółka akcyjna oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę restrukturyzacyjną kredytu nr (...), na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w

ustalonej umową wysokości (81322,05 zł), natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu ustalonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty.

Dowód: kserokopia umowy kredytowej z dnia 8 czerwca 2009 r. której oryginał znajduje się w aktach S. R. w Ś. w sprawie o sygn. akt I Co (...), potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanej (k. 133-135); niezaprzeczone przez pozwaną twierdzenia powoda o częściowej spłacie częściowej kredytu (k. 101).

W związku z niewywiązywaniem się przez E. Ł. z przyjętych na siebie zobowiązań, (...) S.A. spółka akcyjna Oddział w Polsce wypowiedział jej umowę o kredyt restrukturyzacyjny w dniu 5 października 2010 r. i zobowiązał ją do spłaty salda zadłużenia w terminie określonym w wypowiedzeniu umowy. Z uwagi na brak spłaty z dniem 26 listopada 2010 r. umowa restrukturyzacyjna uległa rozwiązaniu, a całość salda zadłużenia stała się wymagalna.

Bank wystawił wobec pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 28 lutego 2011 r. na kwotę 82016,29 zł. Tytuł egzekucyjny otrzymał klauzulę wykonalności 23 marca 2011 r. na mocy postanowienia S. R. w Ś. w sprawie o sygn. akt I Co (...).

Dowód: kserokopie następujących dokumentów, których oryginały znajdują się w aktach S. R. w Ś. w sprawie o sygn. akt I(...), poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanej: zaświadczenie o rozwiązaniu umowy (k. 134), bankowy tytuł egzekucyjny (k. 137), wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (k. 129-130), kopia postanowienie Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 23 marca 2011 (k. 131-132).

Dnia 19 września 2011 r. wszelkie prawa i obowiązki (...) S.A. spółka akcyjna Oddział w Polsce przeszły na (...) S.A., w związku z czym wierzycielem ze stosunku umowy kredytowej został (...) S.A.

Dowód: bezsporne, postanowienie Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy KRS z dnia 23.09.2011 r. sygn. sprawy (...).KRS/(...) (k. 58), wyciąg z decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 r. (...)/ (...)(...) (k. 59-61), odpis pełny (...) S.A. (k. 41-43).

(...) S.A. został przejęty przez (...) Bank (...) S.A., a wierzycielem z umowy kredytu stał się (...) Bank (...) S.A.

Dowód: bezsporne, kserokopia odpisu pełnego (...) Bank (...) S.A. (k. 44-57).

W oparciu o wystawiony wcześniej bankowy tytuł egzekucyjny kolejne banki – wierzyciele prowadziły egzekucję w stosunku do pozwanej. Pozwana wpłacała pewne kwoty na rzecz wierzycieli, w tym w trakcie postępowania w niniejszej sprawie.

Dowód: niekwestionowana przez pozwaną kserokopia wezwania do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury (k. 115), niezaprzeczone twierdzenia o dokonywanych spłatach na rzecz pierwotnego wierzyciela zawarte w pismach powoda z 15 września 2015 r. (k. 99-101) i z dnia 25 listopada 2015 (k. 120).

W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A., jako komandytariusz, wniósł aportem do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek, w tym wierzytelność przysługującą mu wobec powódki.

Dowód: kopia aktu notarialny obejmującego zmianę umowy spółki (...) potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k. 37-40), odpis pełny KRS (...) Bank (...) S.A. (k. 44-57), oświadczenie (...) Bank (...) S.A. oraz spółki (...) wraz z załącznikiem potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.102-107)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. zawarła z powodem, (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w dniu 24 października 2014 r. umowę o świadczenie w miejsce wykonania, na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. zwolniła się z zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia tj. przelew wierzytelności przysługujących

(...) Bank (...) S.A., które wniesione zostały 8 października 2014 r. aportem do spółki (...), w tym wierzytelność wobec pozwanej

Dowód: kopia umowy o świadczenie w miejsce wykonania poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k. 36), wydruk odpowiadający odpisowi aktualnemu KRS (k. 33-35), wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych (k. 32), aneks nr (...) do umowy z dnia 24.10.2015r. o świadczenie w miejsce wykonania z dnia 12.08.2015r. z załącznikiem potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.108-114)

Po złożeniu pozwu, na rachunek powoda służący do obsługi zadłużenia pozwanej wpłynęły kwoty spłaty, w wyniku czego, ostateczna kwota zadłużenia pozwanej wyniosła 106.453,78 zł, w tym 66.653,86 zł tytułem niespłaconego kapitału i 39.800,17 zł. tytułem odsetek za opóźnienie.

Dowód: niezaprzeczone przez pozwaną twierdzenia zawarte w piśmie powoda z dnia 07.03.2016r. (k. 120).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione dokumenty i twierdzenia wyraźnie przyznane albo niezaprzeczone przez pozwaną. Strona powodowa przedłożyła odpisy KRS oraz dokumenty wskazujące na przejęcie przez (...) S.A. praw i obowiązków (...) S.A. spółka akcyjna oddział w Polsce w kserokopiach, którym strona pozwana nie zaprzeczyła. Należało więc uznać, że pozwana nie kwestionuje istnienia i prawdziwości oryginałów tych dokumentów. Zgodnie więc z art. 308 k.p.c. należy uznać przedłożone kserokopie za dowód istnienia dokumentów urzędowych wskazujących na zaistnienie ww. okoliczności.

Strona pozwana nie zaprzeczyła faktowi wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i jego treści, zaopatrzenia go klauzulą wykonalności oraz prowadzenia na jego podstawie egzekucji. Ostatecznie to jej pełnomocnik przedłożył kopie w.w. dokumentów potwierdzone przez niego za zgodność z oryginałami. Okoliczności te uznać zatem należało za bezsporne i to bez konieczności zwracania się o akta postępowania, w których znajdowały się oryginały dokumentów. W tym miejscu podkreślić trzeba, że jeśli chodzi o bankowy tytuł egzekucyjny to walor dokumentu urzędowego nadaje mu klauzula wykonalności, którą został zaopatrzony przez Sąd. Podkreślić też trzeba, że pozwana nie negowała ani faktu nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, ani faktu prowadzenia na jego podstawie egzekucji przez pierwotnego wierzyciela. Nie wносиła ani zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, ani nie domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Tym samym uznała zarówno istnienie zobowiązania, jak i jego wysokość.

Umowa kredytu, której kserokopie złożył powód do akt sprawy, zawarta między Pozwaną a (...) S.A. spółka akcyjna oddział w Polsce stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 244 k.p.c. Strona pozwana domagała się złożenia tego dokumentu w oryginale i ostatecznie to jej pełnomocnik przedstawił poświadczony odpis tego dokumentu (co jest równoznaczne ze złożeniem dokumentu w oryginale). Podkreślić jednak należy, iż pozwana w istocie nie kwestionowała, że złożona przez powoda kserokopia wiernie odzwierciedla treść oryginału, ale zarzuciła, że umowa nie została zawarta ważnie albowiem osoby działające w imieniu banku nie były do tej czynności upoważnione. Stosownie do treści art.6kc winna zatem okoliczność tę udowodnić. Pozwana nie uczyniła tego, w związku z tym również fakt zawarcia umowy między pozwaną a (...) S.A. spółka akcyjna oddział w Polsce należy uznać za udowodniony.

Jeśli chodzi o kserokopię zaświadczenia z dnia 28 lutego 2011r. to na rozprawie w dniu 3 lutego 2016r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, że nie kwestionuje prawdziwości tego dokumentu, ale wiąże się z nim wyłącznie walor dokumentu prywatnego. Oznaczać by to miało, że stanowi on wyłącznie dowód na to, że p.o koordynatora A. D., złożyła w imieniu (...) S.A oświadczenie, że rozwiązanie spornej umowy z pozwaną nastąpiło w dniu 26 listopada 2011r.

Sąd uznał także za prawdziwe i wiarygodne dokumenty urzędowe wskazujące na przejęcie przez (...) Bank (...) S.A. ogółu praw i obowiązków (...) S.A.. Okoliczność ta wynika z niekwestionowanej przez pozwaną kopii KRS.

Co się tyczy poświadczonych przez pełnomocnika odpisu aktu notarialnego zmiany umowy spółki (...) sp. z o.o. sp. k. poprzez wniesienie aportem wierzytelności wymagalnych przez (...) Bank (...) S.A. oraz umowy świadczenia w miejsce wykonania między (...) sp. z o.o. sp. k. a (...) Wierzytelności Detalicznych (...), to strona pozwana

domagała się złożenia tych dokumentów w oryginałach, czego powód nie uczynił. Pełnomocnik przedłożył kopie tych dokumentów potwierdzone przez niego za zgodność z oryginałami, co nakazuje im przypisać walor oryginalności. Zważyć jednak trzeba, że pozwana nie negowała samego faktu zawarcia tych umów (wycofała się także z zarzutu fikcyjności umowy o świadczenie w miejsce wykonania, cofając na rozprawie w dniu 3 lutego 2016r. wniosek dowodowy w tym zakresie), ale podniosła zarzut, że nie obejmowały wierzytelności wobec pozwanej. Sąd uznał zatem, iż w istocie umowy których przedmiotem był transfer wierzytelności zostały zawarte. Jednocześnie z okoliczność ta została potwierdzona w oświadczeniu złożonym przez podmioty dokonujący transferu wierzytelności do spółki (...) (k.102-104) oraz aneksu do umowy oświadczenie w miejsce wykonania (k.108-111). Fakt zaś, że wśród wierzytelności była także przysługująca wobec pozwanej wynika z załączników do przedmiotowych oświadczeń. Okoliczność, iż strona powodowa przedłożyła stosowne załączniki z pominięciem danych dotyczących pozostałych przenoszonych wierzytelności nie podważa mocy dowodowej tych dokumentów. Nadto w świetle jednak całokształtu materiału dowodowego, a w szczególności zgodności sum i terminów wynikających z dokumentów, a także tego, że pozwana nie przedstawiła żadnych twierdzeń i dowodów mogących podważyć prawdziwość tych dokumentów, Sąd uznał, że powódka udowodniła należycie że umowa przelewu wierzytelności dotyczyła konkretnej wierzytelności wywodzącej się z umowy kredytu restrukturyzacyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów strony pozwanej w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że nie zasługuje zarzut przedawnienia roszczenia względem pozwanej, gdyż trzyletni termin przedawnienia roszczeń z umowy kredytowej zawartej 8 czerwca 2009r. w żaden sposób nie mógł upłynąć do dnia 23 marca 2011 r., kiedy to bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadano klauzulę wykonalności. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego (patrz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt IIICZP101/03, (...) nr 4 poz. 58 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. akt IVCSK156/11, L.) nadanie klauzuli wykonalności tytułowi powoduje przerwanie biegu przedawnienia. Jednocześnie, zgodnie z art. 123 k.c., każda czynność przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia także powoduje przerwanie biegu przedawnienia, a termin przedawnienia nie biegnie do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego (patrz: P. Machnikowski, Komentarz do art. 123 KC, w: E. Gniewek red.: Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis). W przedmiotowej sprawie wierzyciel, jakim był bank, prowadził egzekucję co najmniej do grudnia 2013 r. (co wynika z wezwania do dokonywania potrąceń - k.115), tak więc bieg przedawnienia nie rozpoczął się przed tą datą i nie mógł upłynąć do dnia wytoczenia powództwa, tj. do dnia 8 stycznia 2015 r.

Nie ulega wątpliwości także bezzasadność zarzutu pozwanej, że nie zawarła ona umowy z (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce. Okoliczność tę stwierdza dokument umowy potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika pozwanej. Co prawda pozwana zaprzeczyła ważności tej umowy podnosząc zarzut, że osoby które podpisały umowę w imieniu kredytodawcy nie były do tego umocowane. Zważyć trzeba, że umowa jest dokumentem prywatnym zawierającym oświadczenie strony pozwanej i to na niej zgodnie z art. 253 k.p.c spoczywa ciężar podważenia tego dokumentu. Dodatkowo jeśli chodzi zarzut rzekomego nieumocowania osób podpisujących umowę w imieniu (...) S.A. Spółka Akcyjna oddział w Polsce to zgodnie z art. 103 k.c. o ważności umowy decyduje potwierdzenie woli jej zawarcia przez tego, w kogo imieniu umowa została zawarta. Za takie potwierdzenie woli wykonania umowy należy uznać w szczególności przekazanie środków pieniężnych przez bank i podejmowanie dalszych czynności w stosunku do pozwanej.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut braku przejęcia wierzytelności przez (...) Bank (...) S.A. Następstwo prawne (...) Bank (...) S.A. w stosunku do (...) S.A. wynika z odpisów KRS, mających w postępowaniu cywilnym moc jak dokumenty urzędowe. Dlatego też samo zaprzeczenie pozwanej nie wystarczy dla wykazania braku zajścia ww. okoliczności.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut braku zgody pozwanej na przelew wierzytelności na inne podmioty, gdyż jak słusznie wskazała powódka przepis art. 92 c Prawa bankowego stawiający taki wymóg wobec banku nie obowiązywał już w momencie zawarcia umowy z pozwaną.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut fikcyjności umowy świadczenia w miejsce wykonania albowiem pozwana cofnęła wnioski dowodowe zmierzające do wykazania jej twierdzeń w tym zakresie.

Nie ulega więc wątpliwości, że same umowy, zarówno wniesienia wierzytelności wymagalnych aportem do spółki (...) sp. z o.o. sp. k. oraz świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 r. zostały zawarte, czemu w istocie pozwana nie przeczy.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut pozwanej, że powyższe umowy te nie dotyczyły długu pozwanej. Powódka stała na stanowisku, że o przeniesieniu konkretnej wierzytelności w ramach umów świadczą m. in. oświadczenie z dnia 7 sierpnia 2015 r. (k.102-104), załącznik do tego oświadczenia (k.105-107) oraz aneks nr (...) do umowy świadczenia w miejsce wykonania zawarty 12 sierpnia 2015 r. (k.108-111) wraz z załącznikiem (k.112-114). Wszystkie te dokumenty zostały przekazane w kopiach poświadczonych za zgodność na żądanie pełnomocnika pozwanej. Pełnomocnik pozwanej zarzucił, że dokumenty te nie zostały poświadczony w sposób prawidłowy, a nadto zakwestionował w ogóle ich prawdziwość domagając się przedłożenia oryginałów dokumentów.

W ocenie Sądu nie można się też zgodzić ze stroną pozwaną, że samo żądanie jednej ze stron skutkuje obowiązkiem przedłożenia oryginałów dokumentów przez przeciwnika procesowego. Zgodnie z art. 129 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Natomiast § 2 i 3 tego artykułu mówią, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa i zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego.

Jak wynika z powyższych przepisów, samo poświadczenie ma charakter dokumentu urzędowego. Zgodnie z przywołanymi przepisami, samo żądanie strony pozwanej dostarczenia oryginałów nie skutkuje automatycznym obowiązkiem po stronie powodowej złożenia oryginałów. Zaprzeczenie przez stronę pozwaną oryginalności dokumentów, musiałoby zostać podparte zarzutami, argumentami lub twierdzeniami faktycznymi, a nie mieć charakter czysto formalny. Zdaniem Sądu taki formalny wniosek nie spełnia przesłanek z art. 129 §4 k.p.c. Okoliczności sprawy nie uzasadniały żądania przedłożenia oryginalnych dokumentów, i wystarczają kopie poświadczony za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika.

Wyciąg z ksiąg funduszu rzeczywiście jest dokumentem prywatnym, jednak powinien on być rozpatrywany w całokształcie materiału dowodowego zebranego przez Sąd, a w szczególności wyciąg ten powinien być czytany łącznie z umową cesji wierzytelności i umowy o świadczenie w miejsce wykonania.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r. (sygn.. akt V CSK 329/12) stwierdzono, że dane ujawnione w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Zestawienie tych dwóch dokumentów w niniejszej sprawie jednoznacznie świadczy o tym, że jest to ta sama wierzytelność., będąca przedmiotem przelewu i znajdująca się w wyciągu ksiąg banku.

Również nietrafny był zarzut braku poświadczenia za zgodność z oryginałami całych wykazów transferowanych wierzytelności. Dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy wystarczyło bowiem Sądowi jedynie ustalenie okoliczności ściśle wiążących się z przeniesieniem konkretnej wierzytelności przeciwko pozwanej. Argument strony

powodowej o tajemnicy przedsiębiorstwa zasługuje na uwzględnienie. Nadto podnieść należy, iż także w tym przypadku strona pozwana nie sformułowała szczegółowych twierdzeń i zarzutów, a jedynie ograniczyła się do niczym nieuzasadnionego zarzutu formalnego.

Odniesie należy się również do zarzutu pozwanej, że wierzytelność będąca przedmiotem sporu nie mogła być wniesiona aportem do spółki (...), jak i następnie przelana pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. a powodem, ponieważ nie była wymagalna (strona powodowa nie udowodniła prawidłowego rozwiązania umowy kredytu).

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią zmienionej umowy spółki (...) sp. z o.o. sp. k., (...) Bank (...) S.A. wniósł aportem wierzytelności wymagalne z tytułów kredytów. Równocześnie umowa świadczenia w miejsce wykonania również dotyczyła przelewu wierzytelności wymagalnych.

Zgodnie z art. 69 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie. Tak więc również wypowiedzenie tej umowy, celem postawienia w stan wymagalności całości zobowiązania na podstawie art. 75 Prawa bankowego musi nastąpić w formie pisemnej (patrz: Z. Ofiarski, Komentarz do art. 75 ustawy Prawo bankowe, w: Ofiarski Zbigniew, Prawo bankowe. Komentarz, LEX nr 141890). Oświadczenie o wypowiedzeniu kredytu musi dotrzeć do kredytobiorcy i dopiero od tego momentu można uznać za rozpoczęty termin wypowiedzenia kredytu, którego upływ skutkuje postawieniem całej kwoty kredytu w stan wymagalności (patrz: wyrok SN z dnia 24 marca 2010, sygn. akt VCSK296/09 (M.PR.BANK 2012/4/19/22)).

Powódka w przedmiotowej sprawie na potwierdzenie wypowiedzenia kredytu przez (...) S.A. spółka akcyjna oddział w Polsce przedstawiła kserokopię zaświadczenia z dnia 28 lutego 2011 r. Pozwana twierdziła, że nie jest to kopia dokumentu urzędowego, a jedynie dokumentu prywatnego, gdyż zgodnie z art. 95 ust.1a ustawy Prawo bankowe dokumenty wystawione przez bank nie korzystają z mocy dowodowej dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym przeciwko konsumentom. Tylko niektóre dokumenty wystawione przez bank mają moc dokumentu urzędowego, przy czym dotyczy to tylko wyciągów z ksiąg rachunkowych pokwitowań odbiorów w postępowaniach dotyczących zabezpieczeń na rzecz banku. Tak więc dokument, na który powołuje się strona powodowa jest jedynie oświadczeniem, będącym dokumentem prywatnym (patrz: wyrok TK z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt P7/09 oraz Z. Ofiarski, Komentarz do art. 95 ustawy Prawo bankowe w: Ofiarski Zbigniew, Prawo bankowe. Komentarz, LEX nr 141890).

Na rozprawie dnia 17 lutego 2016 r. pełnomocnik pozwanej złożył do akt dokumenty z akt postępowania I Co 588/11 potwierdzone za zgodność z oryginałem: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 28 lutego 2011 r., postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 23 marca 2011 r. umowa restrukturyzacyjna z dnia 8 czerwca 2009 r. , zaświadczenie o rozwiązaniu umowy z dnia 28 lutego 2011 r. i bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 28 lutego 2011 r.

W tym miejscu należy też przywołać treść art. 253 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

W tym kontekście, należy wskazać, że walor dokumentu urzędowego nadaje tym dokumentom klauzula wykonalności nadana tytułowi egzekucyjnemu w postępowania I Co 588/11, na podstawie tego prowadzona była egzekucja, a pozwana nie sprzeciwiała się temu. W konsekwencji, należy uznać okoliczność postawienia wierzytelności z kredytu w stan wymagalności za udowodnioną. W tym miejscu należy przywołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r. (sygn. Akt IV CSK 187/10), zgodnie z którym postanowienie sądu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu korzysta z mocy dokumentu urzędowego (art. 244 k.p.c.), z którym wiąże się domniemanie autentyczności i prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalność bankowego tytułu egzekucyjnego odnośnie wskazanego w nim zobowiązania. W konsekwencji omawiany zarzut pozwanej także nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z powyższym, Sąd uznał powództwo za zasadne i w zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 106.454,78 zł (zgodnie z pismem ograniczającym roszczenie z dnia 25 listopada 2015 r.) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa tj. 8 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty. W odniesieniu do pozostałej kwoty Sąd postępowanie umorzył w oparciu o treść art.355§1kpc.

Zważyć należy, że powód przedstawił szczegółowe wyliczenie kwoty dochodzonej pozwem w piśmie z dnia 15.09.2015r., z powołaniem się na konkretne dokumenty, z których jej należność wynika, a pozwana w dalszym postępowaniu wyliczeń tych nie kwestionowała. Jednocześnie wyliczenie dokonane przez stronę powodowa nie budziło żadnych wątpliwości Sądu. Z uwagi na okoliczność, iż wierzytelność przelana na powoda stanowiła podstawę bankowego tytułu egzekucyjnego, a należność stwierdzona tym dokumentem była podstawą egzekucji prowadzonej przeciwko pozwanej, to w ocenie Sądu, to pozwana winna wykazać, że zaistniały takie okoliczności (np. wykonanie zobowiązania), że jej zobowiązanie wygasło albo uległo zredukowaniu. Takich argumentów pozwana nie podnosiła.

O odsetkach ustawowych od zasądanego roszczenia Sąd orzekł na podstawie 481 § 1 k.c. który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód obok należności głównej domagał się zasądzenia także skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za okres kiedy wierzytelność względem pozwanego stała się wymagalna. Domagał się również zasądzenia odsetek ustawowych od całej dochodzonej pozwem kwoty. W myśl art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonego roszczenia od dnia wniesienia pozwu, a mając na względzie treść przywołanego przepisu Sąd uznał żądanie to za zasadne.

Jednocześnie Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. co do kwoty 648,75zł bowiem w tym zakresie powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew wskazując, iż pozwany do tej kwoty spłacił zadłużenie w toku postępowania.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną, jako stronę przegrywającą proces. Sąd uznał, że pozwana przegrała proces w całości. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki zwrot kosztów postępowania w kwocie 4972 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600zł oraz 1372zł tytułem opłaty od pozwu w postępowaniu elektronicznym (powód nie wnosił o zasądzenie na jego rzecz pozostałej części).

SSO Anna Łosik